No. 98. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 16 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld, driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25; en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

VAN DEN NIEMEN, den 31. Julij. De Russische dagbladen behelzen slechts zeer zelden berigten over de gebeurtenissen in den Kaukasus, en over den uitslag der Russische wapenen tegen de Circassische bergvolken. Gedeeltelijk is hiervan de reden, dat, even als in het vorige, ook in dit jaar de oorlog naar een vast stelsel gevoerd wordt, hetwelk schitterende wapenfeiten naauwelijks toelaat, en een langzaam maar des te zekerder gevolg belooft. Van het vroegere plan, om de opstandelingen door een snellen, aanvallenden oorlog hun allengs meer grond af te nemen, en zich in het veroverde gebied door het aanleggen van sterke forten te handhaven; tevens besteed men de grootste zorg, om hun de toevoeren van oorlogsbehoeften ter zee af te snijden. Daar de groote schepen der vloot in de Zwarte Zee te dien einde ondoelmatig bevonden werden, dewijl zij zich steeds op een grooten afstand van de kusten moesten houden, zoo heeft de Amiraal *Lazareff* eene menigte kleine barken laten bouwen en bewapenen, welke de kusten blokkeren. Reeds nu moet, naar men verzekert, het gebrek aan ammunitie, zich bij de bergvolken doen gevoelen. Niettemin kost deze langdurige oorlog veel bloeds van beide zijden. Vooral hebben die Russische Korpsen vele manschappen verloren, bij welke de Polen zijn ingelijfd, en daar dezelve steeds door nieuwe heffing voltallig worden gehouden, zoo vermindert het getal der jonge manschap in het koningrijk Polen allengs.

ENGELAND.

De proeven met het luchtschip gelukken tot dusverre niet; omtrent die, welke in de gaanderij *Adelaïde*, te Londen daarmede genomen zijn, geeft de *Morning-Herald* de volgende bijzonderheden:

«De proeven, die in de laatste twee maanden genomen zijn met het hooggeroemde luchtschip, hetwelk een middel van gemeenschap tusschen de verst van elkander verwijderde natiën moest daarstellen, hebben het bewijs geleverd, dat, zoo het ontwerp immer tot stand wordt gebragt, het werktuig nimmer meer dan 10 of 15 mijlen in het uur zal kunnen afleggen. Op kosten van den eigenaar der gaanderij is er een geheele reeks proefnemingen gedaan. Men is begonnen met een model van een luchtschip te maken. De heer *Henson* had er een, maar te zwaar in evenredigheid van deszelfs kracht; men maakte het nieuwe op dezelfde schaal van grootte, maar minder zwaar, men overtrok het met blaauwe zijde en hechte er een ligter, maar tevens sterker stoomwerktuig dan het eerste aan. Er werd een hellend steigerwerk opgerigt en langs het geheele schip hechtte men koperdraden, tegen de mogelijkheid van eenen val.

«Alles gereed zijnde, werd de stoom uitgelaten en het schip schoof met eene groote vaart van de helling af. Met gespannen verwachting stonden de toeschouwers gade te slaan, welke rigting het schip zou nemen, eene klimmende of eene horizontale. Maar aan het einde van het steigerwerk gekomen, viel het schip op zijne koperdraden, zonder zelfs de lengte van eenen enkelen voet in de lucht te zijn blijven zweven. De heer *Henson* verklaart dezen val, met te zeggen, dat er eene fout in het hellend steigerwerk was, en dat de vleugels van het werktuig niet van genoegzame kracht waren, zoodat zij, bij het verlaten van het steigerwerk, te zwak waren geweest, om de vereischte rigting te nemen. Sommigen der koperdraden waren geknapt, een der vleugels hing bij het schip neder; in het kort, alvorens eene tweede proef te kunnen wagen, moest er eene geheele herstelling gebeuren.

«De uitvinder deed een ander stoomwerktuig maken, zoo ligt, maar tevens zoo sterk mogelijk. Men hernieuwde de proef, maar ook deze eindigde met eenen val; bij eene derde en zelfs eene vierde proefneming ging het niet beter. Toen zeide men, dat het bekleedsel van het schip te ligt was, en dat men van een onvolmaakt werktuig geene goede uitkomst kon verwachten: ten bewijze van het beweerde, herinnerde men aan de proefneming, door den Heer *Henson* zelven gedaan, met een luchtschip, hetwelk eindelijke roeden, in de lucht had afgelegd, dat schip had anders niet meer noodig gehad dan een minder zwaar en magtiger stoomwerktuig.

«Nu werd het nieuw vervaardigde stoomwerktuig aan het luchtschip van den Heer *Henson* gehecht; maar de uitkomst was niet gelukkiger; al die mislukte proefnemingen hebben aanleiding tot eindelooze berekeningen van den kant der toeschouwers gegeven. Men is eindelijk tot het besluit gekomen, dat de *propellers* (wan-raderen) niet in evenredigheid waren tot het werktuig, dat zij zich niet snel genoeg in beweging stelden, dat het stoomwerktuig niet sterk genoeg was om de door de helling van het steigerwerk bijgezette vaart, voort te zetten enz.

«Een der voorstanders van het werktuig van den Heer *Henson* geeft het evenwel nog niet gewonnen, ofschoon men volgens de berekeningen tot geene grootere snelheid dan van 10 of 15 mijlen kan geraken. Hij zelfs zegt, dat hij het tot niet minder dan van 100 mijlen in het uur wil brengen."

— Den 3. heeft te Bedfort de teregtstelling plaats gehad van *Sarah Dazeley* bijgenaamd de *female Blue Bard* (vrouwelijke blaauwbaard). Zij had achtereenvolgelijk 2 harer echtgenooten en hare eenige dochter vergiftigd. Deze misdaad werd ontdekt juist toen zij voor de 3[de] maal zich in het huwelijk wilde begeven. Alhoewel zij in het begin van hare in hechtenisneming en veroordeeling zeer hardvochtig was, werd zij echter zooveel te gevoeliger toen de dag der teregtstelling naderde. Zij moest naar het schavot gedragen worden.

SPANJE.

— De taal der Madridsche dagbladen heeft sedert den val van *Espartero* eene geheele verandering ondergaan! *Espartero*, nog even te voren het erkende hoofd van den Staat, door de meeste dagbladen met lofredenen overstelpt, wordt thans met de felste smaadredenen overladen. Men hoore den *Castellano*, die, het bombardement van Sevilla tot het onderwerp zijner beschouwingen nemende, zich volgenderwijze over *Espartero* uitlaat:

«Dat monster, tot Spanje's ongeluk en tot Spanje's schande door de hel uitgebraakt, die meêdoogenlooze, goddelooze, wettelooze onmensch, die in zijne dolle razernij op verwoesting uitgaat, steekt Sevilla in brand, zoo als hij Barcelona in brand gestoken heeft, zoo als hij Reuss aan de vlammen heeft opgeofferd, zoo als hij de geheele natie ten vuurdood overleveren zoude, indien zijne magt zoo verre reikte. Sevilla, het volkrijke, bloeijende, wereldberoemde Sevilla moest de ramp wedervaren, het laatste mikpunt van den razenden euvelmoed eener ondergaande helsche magt te worden, die alle Spanjaarden onder eene smadelijke tyrannie dacht te krommen. Maar wat was er van hem, wiens hyênenhart den edelen *Leon* en zijnen lotgenooten in het ongeluk, niet vergeven kon, beters te verwachten, dan dat hij in laaghartige verworpenheid wraak zou nemen aan Andalusie's hoofdstad, die met vasten moed aan zijnen trots het hoofd bood? Duizend jammer, dat die onverlaat aan het rad dat voor hem bereid stond, is ontkomen. Niettemin zal zijne overheersching eene eeuwigdurende schandvlek in de geschiedenis van Spanje blijven." De *Castellano* was tot den val van *Espartero*, een der hem ijverigst toegedane dagbladen.

— Ten gevolge van hun voor Sevilla gehouden gedrag zijn *Espartero* en *Van Halen* van al hunne waardigheden en titels vervallen verklaard.

BELGIE.

— Men schrijft uit Ostende van den 10. Augustus, het volgende:

Sedert vier dagen werd een Nederlandsch eskader, bestaande uit 6 oorlogschepen en 2 stoomboten, onder de bevelen van Prins *Hendrik* der Nederlanden, door tegenwind ter reede van Ostende teruggehouden. Maandag avond is hetzelve echter weder onder zeil gegaan, na eenige salutschoten te hebben gelost.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 11. Augustus. Gedurende het onweder in den namiddag van gisteren, is eene Dienstbode, welke in het Speelhuis *de Pyl*, op de binnenplaats een emmer met water uitgoot, door het flikkeren van het Weerlicht, zoo zeer verblind geraakt, dat de blindheid tot omstreeks middernacht heeft aangehouden, als wanneer zij het gebruik van haar gezigt weder terug bekomen heeft.

— Zoo men verneemt moet de bliksem gisteren avond, behalve in den molen bij de Muiderpoort, waarvan wij reeds melding gemaakt hebben, ook brand veroorzaakt hebben aan het westeinde van den Wormer, in den Verfmolen *de Bootmans-Maat*; de molen is geheel afgebrand.

Ook spreekt men van eenen ligten brand in Haarlem, en van nog eenen tusschen Leiden en 's Gravenhage, maar van deze beide, hebben wij niets met eenige zekerheid kunnen vernemen.

's GRAVENHAGE, den 10. Augustus. De Hooge Raad der Nederlanden heeft in deszelfs zitting van heden de zaak van *J. C. van Stenis* behandeld. Na het uitbrengen van het rapport en de voorlezing van het arrest, heeft de procureur-generaal tot de verwerping der gedane voorziening geconcludeerd. De uitspraak is bepaald op den 29 Augustus.

— De *Arnhemsche Courant* van den 13. dezer behelst een berigt, waarin gemeld wordt, dat deszelfs uitgever is gedagvaard voor de arrondissements-regtbank te Arnhem, ter zake van in deszelfs no. 137 geplaatste bewoordingen die beleedigend zouden zijn voor den Koning en deszelfs ministers. De gedaagde bevindt zich nitlandig en heeft uit dien hoofde eenig uitstel ter verschijning verzocht. Het genoemd dagblad meldt, dat indien de zaak wordt voortgezet, het publiek met alle bijzonderheden van den gang van dat regtsgeding zal worden bekend gemaakt.

— Den 26. Julij werd op den spoorweg van Straatsburg naar Berlijn, overgebragt eene giraffe, vergezeld van zijnen cornac of geleider, men zegt, dat dit dier, slechts twintig maanden oud is, en hij heeft reeds eene lengte van vier (ned.) ellen; het was bekleed met een wollen hemd voor de koude, zijnen geheelen hals stak boven de kooi uit, zijn oppasser zat naast hem; welke men op de hoogte van den kop van de giraffe had opgeheesschen. Die beide inwoners van Afrika schenen niet veel schik te hebben in deze nieuwe manier van reizen, ten minsten zij zagen elkander met medelijden aan.

GEMENGDE BERIGTEN.

Op het landgoed van den prins Montalbo, in Italie, heeft een hond zijn vermoorden en begraven meester uit den grond gehaald, en aldus de misdaad aan het licht gebragt. — Betrokken lucht, regen met storm en verandering van wind te Napels aan de orde van den dag. — Een kruidkenner in Denemarken is overleden aan 't veelvuldig snuiven van macuba. — Het grenstractaat met Belgie telt 1300 annexen ieder met 12 handteekeningen, facit 15.600 handteekeningen tot waarborg. — Een dankbare belooft *f* 1000 voor een post van *f* 600, jaars. (HB). — Van tijd tot tijd worden Fransche oorlogsvaartuigen naar de Chinesche wateren gezonden. — In Z. Braband zijn de hanengevechten verboden. — De adjudanten van moeder Rebekka zijn, jufvr. Cromwell, Charlotte, Nellij, Bet en Catew alle verkleede kerels. — Een Engelsch en Fransch stoomschip hebben voor Carthagena tegen elkander gestooten; het eerstgemelde is dadelijk gezonken, maar de equipage gered. — In Midden-Italie zijn oproerige bewegingen ontstaan. — Het Londensche kabinet is voornemens Espartero met Koninklijke eer te ontvangen, indien hij zich naar Engeland wil begeven. — De generaals Alvarez, Ossel en Santa bevinden zich gevaarlijk gewond te Puerto Real. — De Koning van Hanover zal Engeland in het laatst dezer week verlaten.

INGEZONDEN STUKKEN.

Gassidesche grillen.

Het eenige middel des zondaars, om zich met het hoogste wezen te verzoenen, bestaat, in het vermeerderen van de geldelijke inkomsten des Zadiks, of het opperhoofd der sekte, waartoe ieder verpligt is, zich, met kracht en ijver, toe te leggen.

Het Panaceum der zadikim tegen allerlei kwalen en ziekten, is het *Pidjon*, het op hoopen stellen van 160 kleine muntstukken, het door een mengen derzelve en het daarbij prevelen van eenige schietgebeden. Vóór het verrigten dezer tooverkuur, mag geen arts den lijder naderen.

Over den drempel des Zadiks, mag niemand met ledige handen komen; hoe meer aardsche geneugten hem verschaft worden, hoe meer hemelsche zegen op het menschdom nederdaalt.

Ieder die den Zadik hoort spreken, wordt van den heiligen geest bezield.

Alle ongelukken en wederwaardigheden des levens, worden door den zegen des Zadiks afgewend en ten beste verkeerd.

De Zadik is niet zelden verpligt zijne gebeden in te kleeden, onbegrijpelijk te maken en te vermommen, ten einde den loerenden satan, die het gebed den doortogt stremt, te verschalken.

Het bezoeken des Zadiks in de nieuwejaars-maand veroorzaakt kwijtscheldíng van zonden.

De Zadik rookt gestadig tabak om onderlijfsverstopping tegen te gaan; hoe minder hij aan obstructien lijdt, hoe grooter zijn aanhang wordt.

De Profeet JESAJAS zeggende: «Uwe oogen zullen den Koning «in zijne schoonheid zien" bedoelt met den *Koning*, het opperhoofd der Gassidim in de maand Tischri; dan schittert hij, als Venus en Aurora, aan het azuur des hemels.

Die met den *Zadik* maagschap sluit overlaadt zich met de goedheid Gods. Geen ramp of onheil vermag den afstammeling des *Zadiks* te treffen. Geene vrouw, zij moge een toonbeeld van deugd en vroomheid zijn, baart goede kinderen wanneer zij geene mejuchas, of nazaat des *Zadiks* is. De zoon des *Zadiks* wordt reeds, in het momento copulatione, door de hemelsche denkbeelden des vaders, tot een heilige verheven, en draagt, uit dien hoofde, den naam van «zoon Gods."

De zonden der volken brouwen de onderlinge twisten der *zadikim*; merkt satan nu eenige goddelijke welbehagelijkheid voor het menschelijke geslacht, fluks stookt hij tweespalt onder de zadikim en het welbehagen wordt in vloek en ramp verkeerd.

Die, bij het uitspreken der geboden, allerlei bokken sprongen maakt, huppelt, danst, het ligchaam in allerlei bogten draait, een zwart hoofdkopje draagt, twee paar philactrion te gelijk aanbindt, de zakken vol boreax heeft, etc., omhangt den geest Gods met feestelijk toongewaad.

Het gebeurt niet zelden dat de Zadik, door eene al te overvloedige lichtstroom, uit zijne woning gedreven wordt; alsdan begeeft hij zich op reis, om zijne onderhoorigen te bezoeken,

hun het overtollige licht te schenken. Hoe meer de Zadik den gassidim bezoekt, hoe meer licht hij geeft en hoe meer geld hij ontvangt!

De Zadik is buitendien verpligt de leden der sekte dikwijls te bezoeken, opdat hunne gedaanten voor zijn geest zweven, wanneer hij zich in de hemelsche spheren begeeft om Gods genade voor hen af te smeeken.

Een brok of splinter van den grafkelder eens Zadiks, bevordert de gelukkige verlossing der barende vrouwen; wanneer zij tegen hoogen prijs gekocht en betaald is, dan is de kracht onfeilbaar.

De Zadik is altijd eo ipse met God vereenigd.

Die den Zadik geld geeft worden alle zonden vergeven; geschenken aan den Zadik, gelden bij de Voorzienigheid, als offers ter Harer eere geplengd; niets leidt beter tot deugd en godsvrucht, dan den *Zadik* met geld te overladen.

De wereldlijke regering is den Zadik ondergeschikt.

De Gassid is verpligt aan de verknochtheid der sekte, de liefde van gade, kroost en andere betrekkingen, ten offer te brengen.

De *Zadik* heeft het vermogen den beschermpatroon van ieder volk den voet te ligten; het land dernalve in den Goddelijken raad, zonder vertegenwoording zijnde, staat onfeilbaar in het ongeluk.

De *Zadik* geeft nooit verantwoording van de door hem beheerde gelden; die hem ten kwade verdenkt, handelt even of hij de Voorzienigheid ten kwade verdenkt.

In Palestina laat de Zadik aan zijne antagonisten de bastonnade geven; in Beyruth koopt hij agenten van het postkantoor op, elders stookt hij verdeeldheid in de kerk; nu en dan wordt er ook een Zadik gevonden, die twee maal in het jaar geld geeft en geschenken rond zendt, daar eenige geestelijken zoo verzot op zijn, als de kat op de brei.

PLAUNI.

MENGELINGEN.

GEDENKSCHRIFTEN VAN

HABAKUK CAESAR ACHILLES SCHMAAL,

gewezen Luitenant in Knallenburgsche dienst.

(*Vervolg en slot.*)

Weidenheim is — om mijne lezeressen te bewijzen, dat ik mijn tijd op de kadettenschool niet verloren heb, wil ik het geo-, topo-, oro- en hydographisch en statistisch zien te beschrijven — Weidenheim is de hoofdplaats van het arrondissement en de zetel van een kantongeregt. Het telt 57 huizen, even zoo veel schuren, 607 inwoners en een garnizoen van in alles 80 man. Tot nut en vermaak harer ingezetenen, heeft de stad een koffijhuis, een biljard, eene kegelbaan, weinig knappe meisjes, veel fijnen, een schaakspel en drie of vier damborden. *Voilà tout!* Het ligt in een klein, met groene heuvels omgeven dal, waardoor een beekje heenstroomt, dat in den herfst en het voorjaar een molen drijft, maar 's zomers uitdroogt en 's winters opvriest. Derhalve is de molen zóó ingerigt, dat hij wind- en watermolen tegelijk is, hoewel men den Weidenheimers moet nageven, dat zij anders niet veel wind maken. Gezegde molen nu, in welks nabijheid de beek met donderend gedruisch van eene steilte van twee voet naar beneden stort en een waterval vormt, waarbij de Niagara geweldig zou afsteken, is het Belvedere, Sanssouci, Versailles enz. enz. der Weidenheimers: want twintig passen daarachter staat een vorstelijk jagtslot, welks voormalig park thans in aardappelland herschapen is en in plaats van herten en reeën nog slechts twee ezelinnen heeft aan te wijzen, wier melk 's zomers door de wandelende Weidenheimsche dames gedronken wordt. Ik heb nog vergeten te zeggen, dat de stad eene leesbibliotheek van 80 nommers, eene apotheek, een postkantoor en een jaarmarkt bezit; want wat zou ook eene stad zonder jaarmarkt wezen!

In dat nest heb ik zoo menig jaar geleefd, en hoe!!! Als vaandrig drie jaren en acht maanden, met een maandelijksch traktement van tien daalders! Doch deze toestand was nog de ergste niet; want voor kost en kleeding zorgde immers de staat. Mijn eerste zorg moest thans zijn, mij een knevel en een liefje aan te schaffen. Een paar pijpen waren door de ligtzinnigheid van den Weidenheimer ivoordraaijer reeds in mijne handen en in zijn boek geraakt; aan het eerste vlas onder den neus werd door een mengsel van roet en kaarsvet een donkerder tint gegeven, en eene minnarij knoopte ik met het dochtertje van mijn overbuurman, een eerzaam vleeschhouwer aan, eene jeugdige Hebe van op zijn hoogst achtentwintig lenten, een hoofd grooter dan haar aanbidder en van wel tweemaal zijn omvang. Zij beminde mij innig: dat bleek uit de kussen en uit de gerookte koetongen, die zij mij op den mond en in de hand drukte. In den vroegen morgen moest ik rekruten helpen drillen; dan was het naar de school; daar moest ik domme vlegels lezen en schrijven leeren of hun voorlezingen houden over de doelmatigste manier, om wapens en ledergoed te poetsen, lijken te maken, velddienst te verrigten en eene wachtparade van vijftien man te kommanderen — kortom, ik leidde een godeleven, dat mij zelfs nog tijd overliet, om al de boeken uit de leesbibliotheek, van den Rinaldo Rinaldini tot de geheimen van Udolpho, tot driemaal door te lezen. Zoo vaak mos Harms naar het land was, om koeijen of schapen op te koopen, smaakte ik, voor een matig drinkgeld aan den knecht, door Roosjes goedheid het verheven genot, dat mijn ligchaam eens een paar uren door haars vaders koppigen hit duchtig door elkaar werd geschud en ik zoo dubbel trek kreeg naar de leverworsten, die na een uurtje vrijens uit Roosjes poezele handen in mijne bodemlooze zakken vielen.

Op dit zalig leven als vaandrig volgde mijne benoeming tot luitenant. Welk gevoel voor mij! Reeds na vierjarige werkelijke dienst was ik dan officier, nog slechts tien trappen van veldmaarschalk verwijderd. Ik kon thans alle gezelschappen bezoeken, om de maand eene theevisite doen bij mijn chef en zijne vier bekoorlijke dochters, trok maandelijks veertien daalders en had in plaats van de wollen een gouden port d' epée. De vierjarige verkeering met Roosje werd thans afgebroken en daarvoor eene liaison met eene koopmansdochter, een vijfentwintigjarige gevoelvolle schoonheid, aangeknoopt. In dezen tijd was het, dat mijne kameraden mij nieuwelings in al de geheimen van het spel en andere manieren, om den tijd te dooden, inwijdden; en ik was zoo bevattelijk, dat ik mijne leermeesters spoedig ver overtrof, terwijl ik verder, zonder mij zelf te roemen, wel zeggen durf, dat de luitenant Habakkuk Caesar Achilles Schmaal met zijne nette taille, zijne bloeijende wangen en bruine lokken de knapste officier van het garnizoen en algemeen *l'enfant chéri des dames* was, zoo vlogen vier andere jaren als eene schaduw voorbij. Onbezorgd en bij den dag leefde ik daarheen, verdroeg met stoïsche gelijkmoedigheid de neuzen van mijn kapitein, majoor en kolonel, speelde biljard en kaart, schreef rapporten en las Clauren en Walter Scott, tot daar op eenmaal door heel den lande de treurige maar weergalmde, dat de vorst Cyprianus IC — ook wel XCIX geschreven — overleden was. Hij was een goedig heer geweest, had met niemand oorlog aangevangen en geene groote staatsschulden gemaakt, om de eenvoudige reden, dat geen Rothschild hem een penning zou hebben voorgeschoten. De droefheid was algemeen; zelfs wegwijzers en slagboomen droegen rouw, want de nieuwe rijkskleuren, door Cyprianus C bij zijne komst tot de regering gekozen, waren groen en zwart. Alle trommels werden met zwart floers overtrokken en in plaats van witte moesten de soldaten voortaan zwarte slopkousen dragen. Om dienzelfden tijd verloor ik ook mijn vader. Hij was reeds sedert ettelijke jaren op pensioen gesteld en had vóór zijn dood den troost van toch althans twee van zijne twaalf kinderen, Alexander Obadja en mij namelijk, verzorgd te zien. Het lot van den braven man boezemde mij eene werkelijke vrees voor het huwelijk in.

De nieuwe regering kenmerkte zich in mijn oog door niets bijzonders, dan eerst na verloop van tien jaren, toen het Zijne Doorluchtigheid Vorst Cyprianus C goedgunstig behaagde, mij te bevorderen tot eersten luitenant bij een ander bataljon. Toen ik echter naar Ostad, mijne nieuwe bestemming, wilde opbreken, strekten mijne schuldeischer hunne gierenklaauwen naar mij uit en namen, wat zij bescharen konden. Dat was juist niet veel: eenige pijpen, een paar vichedoosjes, een slaaprok, laarzen zonder zolen, vijf deelen van Walter Scott en drie van Clauren — ziedaar alles, en daar dit hun niet voldoende dacht, om het te kort te dekken, had men de onbeschaamdheid, zich tot het ministerie te wenden, waarvan ik de gevolgen, helaas! nog jaren lang ondervinden moest. Daarbij kwam nog, dat mij het leven in Ostad maar half beviel. Het schoone geslacht scheen daar met de zonen van Mars niet zoo ingenomen, als te Weidenheim, en uit den slanken vaandrig was langzamerhand een zesendertigjarige zwaarlijvige luitenant gegroeid, wiens flegma ten spreekwoord werd. Het ontbrak mij hoofdzakelijk aan werkzaamheid, zoo voor het ligchaam, als voor den geest.

Hoe vaak heb ik gewenscht, dat de vorst van Knallenburg zich het lot der onderdrukte Christenheid in Griekenland en klein-Azië aantrekken en den Turken den oorlog aandoen zou; met wat gretigheid doorsuffelde ik de Knallenburgsche staatscourant, of ze ook de eene of andere oorlogsverklaring bevatte, en zag mij dan telkenreize in mijne verwachting teleurgesteld. Alle kamplust scheen uit Europa verdwenen, alle ridderlijke krijgsgeest geheel uitgedoofd. In het jaar 30 dacht ik, dat vorst Cyprianus C zich haasten zou, het benarde Rusland tegen de Polen te hulp te snellen of het arme Holland tegen de Belgen, in 1834 hoopte ik naar Spanje te zullen mogen trekken, doch de politiek van het Knallenburger kabinet was den *status quo* zoo innig toegedaan, dat een eeuwige vrede was vooruit te zien. Het was geen ijdele dorst naar roem, die mij zoo krijgszuchtig maakte, maar — in vertrouwen gezegd — de hoop, om vele lastige kwelduivels door een veldtogt op gevoegelijke wijze te ontgaan. Niet de zucht tot heldendaden bezielde mij zoodanig, maar enkel en alleen de behoefte aan eene verandering van lucht en de gedachte, dat de zesendertigjarige Habakuk Schmaal in vijands land ligt meer zoete lachjes en lonkjes te wachten had, dan te Ostad, waar hij bijna op geene veroveringen meer hopen dorst.

De erfprins van Hopstein vereerde ons land met een bezoek en onze geëerbiedigde vorst haastte zich, groote legeroefeningen te gelasten, ten einde zijnen doorluchtigen gast eenig vermaak te verschaffen. De manoeuvres zouden in den omtrek van Weidenheim plaats grijpen. Mijn bataljonschef herinnerde zich nog van ouds, dat ik een goed ruiter en met de omstreken van het bewuste stadje ten volle bekend was, en benoemde mij dienvolgens tot zijn adjudant. Van een Ostadschen bierbrouwer werd een rijpaard voor mij gehuurd en in volle glorie reed ik aan de zijde van den overste aan het hoofd onzer manschappen de poort uit. Het is hier de plaats niet, om al de strategische wonderen van ons oefeningsleger te beschrijven; het zij mij slechts vergund, kortelijk te verhalen, door welk noodlottig toeval mijne eervolle loopbaan als luitenant een treurig einde nam. De kleine dalkom, waarin Weidenheim gelegen is, was naar het operatieplan van onzen bevelhebber een gewigtige bergpas, die door twee bataljons en een eskadron werd bestormd. Om niet te veel kruid te vermorsen en door al te groot rumoer de vogels te verjagen, die men wegens de menigte van rupsen in deze streek ontzien moest, werd enkel met kruid op de pan gevuurd. Bij den molen, vlak bij den Niagarawatervál, vatte de gansche Knallenburgsche generale staf post, ten einde uit de verte het gewoel van den slag aan te zien, zonder gevaar te loopen, dat de paarden door de nooitgehoorde losbrandingen aan 't zundgat van geschut en geweren schichtig werden. De generaal-veldmaarschalk uit juiste zijne volle tevredenheid over de verwonderlijk juiste evolutiën der armee en neemt tot opwekking een snuifje, daar — plots — ontbrandt het kruid van de pannen van een gansch bataljon! Zijne excellentie ontstelt en laat van schrik de ronde doos vallen, die den heuvel af op de Niagara toerolt. Inwendig verheugd over deze gelegenheid, die zich opdoet, om mij bij mijnen chef verdienstelijk te maken, laat ik mij haastig van mijn paard zakken en spring achter de doos aan, welke ik nogtans in het slijkerig bed van den stroom zie neerhuppelen. Parbleu! denk ik, zakt het ding in den modder weg, dan raakt de kostelijke snuif bedorven, en de erkentelijkheid van zijne excellentie is niet half zoo groot. Ik spring, om niet al te hard neer te komen, op een bosje struiken in de bedding der beek; maar — bommen en granaten wat steek in 't regterbeen! — ik ben in een vossenklem gesprongen, die mij den enkel vergruizelt, of 't een klontje was. Evenwel, pak ik de doos en brul zoo geweldig, dat heel de staf toekomt, om te zien, wat er gaande was. Ik reik de doos over, vertel het geval en krijg van zijne excellentie tot dank de troostrijke verzekering, dat men mij, — moet ik mijn onderdaan en bij inschieten, wegens geringe domigheid een pensioen niet onthouden zal. De voet werd afgezet, en om 't pensioen te besparen, gaf men mij den post van eersten klerk bij 't Weidenheimer kantongeregt met honderdvijftig daalders jaarlijksch inkomen. Ik was thans invalide, zonder ander kruid geroken te hebben, dan als kind wormkruid, en zonder andere kogels te hebben hooren fluiten dan biljard- en kegelkogels.

Tegenwoordig slijt ik hier in mijn lief Weidenheim een stil en vredig en bespiegelend leven, moet overdag akten afschrijven, maar houd mij 's avonds op mijn eigen hand bezig. Bij eene kaars, die met mij uit de griffie wegloopt, drink ik een kruikje bier, rook een pijp en zing in mijn eentje soms eens lustig een oud soldatenlied. Dezen avond kwam het mij in den zin, mijne eigene lotgevallen te beschrijven, en ik ben daarmee gelukkig klaar gekomen. Nu evenwel is mijn licht ook bijna afgebrand, waarom ik mijn relaas besluit, na al mijnen lezers eerst van harte wel te rusten te hebben gewenscht.

Habakuk Caesar Achilles Schmaal.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Een Karig, Proeve van beantwoording der vraag: Wat leert het Nieuwe Testament van den dood van Jezus? Voor Godsdienstleeraars niet alleen, maar voor alle vrienden des gekruisten Heilands hoogst gewigtig. Naar het Hoogduitsch f 1.25

I. J. J. Knap, Pinksteren, het feest des H. Geestes; een woord, ter herinnering bij het op handen zijnde Pinksterfeest a 0.50

Mr. J. F. Mauritsz Ganderheiden, Pleitrede over het wettig voortdurend bestaan van het Dominiaal Tiendregt, bijzonder ten aanzien der zoogenaamde Novaliën in de Provincie Noord-Braband, met een brief van Prof. J. R. Thorbecke aan den schrijver a 1.50

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. Augustus. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Jonge Johanna, O. K. Beerta, Bandholm, haver; Renata, P. Rehberg, lijnzaad; Hoppet, J. P. Forslund, Wiborg, hout, de vrouw Imke, P. H. Huisman, Bremen, lood; Christine, B. Brijsman, Riga, lijn- en hennipzaad; Harmina, C. W. Topp, Wiborg; Anna Catharina, C. E. Eekel, Dramme, beide hout; Lammechina, J. R. Prins, Elbing, rogge; Elfgeschwester, H. L. Freerichs, Riga, lijnzaad, de Versteeling, J. Z. Potzer, Koningsbergen; de vrouw Wiche, Dina, J. J. Kroon, Memel, beide rogge, Emelie, J. J. O. Hartwig, Nerva, hout.

Voor Gend bestemd:

De vrouw Johanna, G. H. Drewig, Jever, haver; prinses Josephine, C. Falkenburg, Riga, hout.

– Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Henriette Charlotte, J. F. Andreis, Pauline Delphine, S. C. Bruss, Sophia, H. H. Niemann, Pauline, E. Dade, de Jonge Antoni, H. Beckman, alle Oostzee; Apollo, E. Fugeland, Nerva, alle ballast; the Curler, J. Hill, Leith, Hebe, J. Nelson, Londen; Marij Elize, R. Jonas, Larwich, alle schors, Natcher, J. Lindsaij, Cadix, the Lucij, P. Little, Boston, beide stukgoed.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.